

Zřejmá základna ideologů bezzásahovosti k výrobě „divočiny“ v ČR a SR:

Václav Vlk st. **EVROPA: Nová vyšší střední třída**

Už jsme zase v sobě. Jedni druhým nadávají do rusofilů, jiní do pohůnků kapitalismu, jedni by chtěli dodávat zbraně na Ukrajinu a druzí plánují demonstrace proti průjezdu malinké kolony Američanů. A všichni těm druhým nadávají do debilů a zaostalců. Jen málo národů či států se s takovou vehemencí věnuje kritizování vlastního národa. Výjimku tvoří Češi a Rakušané. Tak u nás občas vzplane diskuze o tom, jací vlastně jsme. Jedna výměna názorů právě proběhla na stránkách Respektu a na České pozici. Roman Joch, český publicista narozený v Banské Bystrici na Slovensku, tvrdí ve svém článku na České pozici, že Češi ani Slováci nejsou netolerantní barbaři. Rezolutně odmítá názor, který propaguje určitá hlučná část naší české inteligence, v tomto případě reprezentovaná Martinem M. Šimečkou, slovenským spisovatelem a publicistou českého původu pracujícím v pražském týdeníku Respekt. V článku na české pozici se Joch diví, kde se v části české, ale také slovenské inteligence - v případě autora Šimečky, potomka československého marxistického filosofa a literárního kritika Milana Šimečky, který byl posléze aktivním členem disentu - tato nenávist bere? Myslím, že než dojdeme k tomu, kde se tato nenávist vůči vlastním kořenům bere, je potřeba je představit. Tu novou společenskou třídu, která je jak u nás, i na Západě, novým fenoménem. Jsou relativně novou, polistopadovou intelektuální vrstvou. Jde o neformální sdružení lidí většinou ve středním věku, případně mladých v rozmezí od 18 do 35 let, kterým se říká podle moderní sociologie „nová vyšší střední třída“. Jsou souputníky či výsekem nové skupiny zvané v USA „generace Millennials“. V praxi však zastávají názory dnešních západních šedesátníků, takzvané levicové generace roku osmašedesát, kteří obsadili špičky vlád v USA i Evropě. V Anglii, kde se prosazuje z hlediska sociologie nové rozdělení obyvatelstva na sedm tříd, se jí také říká nepřesně „zajištěná střední třída“. Protože tam už skutečně zajištěna je. Rozdělení navrhl britský sociolog Anthony Giddens ve své knize „Sociologie“ (vyd. 1992). Tato vyšší střední třída u nás má některé shodné a jiné diametrálně rozdílné vlastnosti, než jaké jsou pro tuto skupinu charakteristické na Západě. Naše nová vyšší střední vrstva, hlavně ta část složená z intelektuálů, je ve svých postojích daleko agresivnější než stejná vrstva v západních státech. A to proto, že nemá svoji budoucnost tak zajištěnou jako jejich vzory na Západě, v dlouhodobě zakotvených společnostech. Proto se snaží vytvořit a pak rychle zakonzervovat stav, který je pro ni příznivý a který je většinou napodobeninou západního stylu. Členy této skupiny jsou u nás většinou slušně vzdělaní absolventi vysokých (anebo jakoby vysokých škol), většina z nich hovoří nějakým západním jazykem. Mají za sebou často delší pobyt či studium na některé západní, ze své podstaty - jak je dnes na Západě zvykem - levicové nebo ultralevicové školy. Je potřeba si uvědomit, že dnes v západní Evropě a v USA není prakticky žádná škola (snad až na vojenské) orientována jinak než levicově. Často jsou stalinisticky, až maoisticky zaměřené a jejich levicovost je v podstatě novým náboženstvím bez boha. Svrženého „starého boha“ nahrazují genderové, ekologické (nikoliv ekologické!), světomírové, klimaalarmistické politicky zaměřené aktivity a další podobná hnutí. Či spíše „věrouky“. To vše pak drží dohromady intelektuální síť, kterou skupina vytváří jako kdysi potulní kazatelé celosvětovou mesianistickou síť. Abychom si uvědomili, jakou sílu má toto hnutí (u nás se stále maskující na nenápadno), uveďme například, že v Německu je podle některých zpráv cca 120 „profesorek/rů“ genderistiky. Což je, uvědomíme-li si množství studentů oboru, absolventů a pracovních kolektivů, tedy zaměstnanců, obrovská politická a mediální síla. Tito lidé se potřebují etablovat u nás nejen jako „nová vyšší střední třída“, ale také jako „zajištěná třída“. Většina členů této nové „nad-střední-třídy“ **hledá, jak by si pevně ve strukturách zajistila své místo.**

V systému, který jsme převzali roku 1989 a který se více a více vyznačuje ekonomickou strnulostí a politickou rigidností a neustále vzrůstající byrokracií. Stejně u nás jako ve Francii, Španělsku nebo Recku je **nejvhodnější cestou vytvořit nezrušitelná, ideologií podepřená místa ve státní správě a veřejném sektoru. Ideologické zdůvodnění tohoto pracovního postu - většinou úřednického, kontrolního a ovládacího – probíhá právě prosazováním „nové“ ideologie. Případná kritika je pak znemožněna takzvanou „politickou korektností“.** To, co trvalo v západní Evropě od roku 1968, kdy po porážce otevřených nepokojů byla vytvořena levicová idea „dlouhého pochodu institucemi“, proběhlo u nás v pouhých cca patnácti letech. Termín a systém vymyslel marxistický filosof a politik Gramsci ještě před 2. světovou válkou. Otázkou dnešního převzetí moci novou vyšší střední třídou v podstatě neomarxisty se podrobně zabývá práce Helmuta Schelskyho „Jak odstranit systém - strategie dlouhého pochodu institucemi“. Systémem je míněna pluralitní demokracie a v očích levice obecně „kapitalismus“. Studii otiskl 10. prosince 1971 list Frankfurter Allgemeine Zeitung. Od té doby vyšla již v půldruhém počtu exemplářů a otiskly ji – jak autor sám říká - dlouho bez zvláštního dopadu na většinu občanů také Neue Zürcher Zeitung, anglická Minerva atd. Jak poznamenal autor v roce 2006: „Obecně politické a sociální důsledky plynoucí z tohoto poznání dodnes rozhodně nikdo nevyvodil.“ Dnes však jsme v nové situaci, kdy zdánlivě nekonečná vítězná cesta neomarxismu a na něm postavené politické třídy končí. V Německu a obecně v Evropě začínají mít jeho názory silnou negativní odezvu. Například toto vyjádření k praktikám neomarxistů používaným v Evropě od roku 1970 a hlavně od roku 1990: *Jedna z rozhodujících praktik či taktik, jejichž prostřednictvím se má pomocí spolurozhodování dosáhnout moci, spočívá v tom, že se až do krajnosti k vlastnímu prospěchu využívá právních pravidel procesních a jednacích řádů. Které se však okamžitě označí za „právní formalismus“ a mocenský prostředek establishmentu, směřují-li proti vlastním mocenským výhodám. Tuto strategii lze označit jako princip „procesní revoluce“.* Přesně tohle u nás známe třeba v oblasti praktického znemožnění stavby silnic a dálnic, **v uzavírání oblastí jen pro vyvolené ekologisty** atd. Tato skupina má některé společné charakteristiky jak ovládnout společnost stejné pro celou Evropu a také pro USA. Již v roce 1971 správně popsal Schelsky jejich praxi - při příležitosti, kdy SPD ovládla německé nesoukromé TV stanice - takto: *Dokonce i zpravodajství „kulturně zrevolucionizované“ (což byl ideový návod pro naše „televizní stávky“ 2000 a 2001 vedené „havlisty“) televize z posledního stranického sjezdu SPD jasně ukázalo, že sociálně údajně nejoprávněnější nároky hájila skupina politiků projevem i tónem, argumentací a smýšlením jednoznačně akademických intelektuálů, které však rozhodně neformovaly zkušenosti dělnické existence a kteří nebyli s dělnictvem ani skutečně spjatí způsobem, jenž by nás opravňoval mluvit o legitimitě spolurozhodování.* Průběh, osoby a výsledek „stávky“ v ČT snad nelze ani lépe charakterizovat. Doba se pohnula, tito noví intelektuálové jak na Západě, tak u nás zavrhlí a postupně ideologicky zničili či marginalizovali klasické politické strany. Do čela „uchočených stran“ pak vysouvají některé populární tváře, jako jsou u nás Dienstbier ml. a Marksová, mladší a starší Stropničtí atd. Proč to úsilí, proč ta zařatost této sociální skupiny? Oni se totiž zároveň bojí. **Jejich vědomosti jsou většinou teoretické,** možnosti vlastního úspěchu malé, a tak je jejich úsilí zároveň bojem proti tomu, aby náhodu nespadli do (nej)nižší střední třídy. Ta je dnes nazývána „prekariát“.

Prekariát je další nová společenská třída, která se skládá většinou z mladých lidí s nejistou pracovní budoucností, kterých je stále více a více. Nejen v jižních státech Evropy, ale už i třeba v Německu. Prekariát tvoří lidé jak s nízkým, tak i s vysokým vzděláním, ovšem vždy se vzděláním špatně použitelným na trhu práce. Společným jmenovatelem je neexistence dobré budoucnosti zejména z hlediska pravidelného příjmu. Jediněc žijící v nejistotě ohledně svého zaměstnání, svých příjmů a bydlení je pak náchylný k neomalenému chování a kariérismu. Charakteristická je ztráta identity jedince, jeho frustrace, vztek a odcizení. Tito lidé, tedy hlavně ti vzdělanější z nich, se pak pochopitelně snaží dostat mezi skupinu lidí se zajištěnými příjmy. Ta se vyskytuje jak ve státní službě, tak v mezinárodních firmách či v mezinárodních organizacích teoreticky humanitního typu, ale také v zavedených a ekologisty a politiky podporovaných NGO, takzvaně nevládních organizacích. Tito mladí a vzdělaní lidé jsou často, zvláště ti odborně méně schopní, tlačeni situací nebo svými neukojenými ambicemi a po ztrátě vnitřních zábran k používání toho, čemu se říká

„princip kognitivního (vědeckého či poznávacího) konjunkturalismu“.

Pojem „konjunkturalismus“, tedy využití prospěchářství, vypočítavosti a těžení z okolností, zní jednoznačně pejorativně, ovšem velmi obecně a neutrálně. V případě nové inteligence jde o to, že většinou takovýto vzdělaný příslušník této v sociální a společenské hierarchii nezajištěné skupiny využívá záměrně objektivně příznivých podmínek („konjunktury“) k prosazení určitých idejí, koncepcí a principů. Intelektuální konjunkturalismus funguje především prostřednictvím přizpůsobivých lidských intelektuálních améb, které se dávají ochotně do služeb těch či oněch systémů či režimů. Tito vzdělanci fungují na principu ideologické „nabídky a poptávky“. Činí tak někdy z donucení, někdy ze strachu a nevalné morálky. Ale většinou předem pro vykalkulovaný zisk. Vcelku právem je možné v nich vidět cosi jako „intelektuály tržní“, pracující podle nejvýnosnější nabídky, často bez ohledu na morálku a logiku v prosazování zjevných lží a nepravd..

U nás se to po roce 1948 objevilo v KSČ, po roce 1989 v **náhlé podpoře ekologizace**, přebírání „politicky korektního“ vyjadřování, náhlého mediálního obdivu a tvrzení o „kladné výjimečnosti homosexuálů“ atd. atd. Využili také touhy mnoha mocensky i politicky neukojených západních bojovníků za lepší příští realizovat se na nových teritoriích. Mnoho nazi-feministek, propagátorů nadřazené vznešenosti homosexuality, fašizujících ekologů a všech, kteří hledali nový ráj pro uskutečnění svých cílů anebo jen k **obsazení výnosných postů**, se realizovalo u nás. Což se ovšem nabízelo ve všech postkomunistických zemích. U nás, jako v relativně bohaté a také tradičně volnomyšlenkářské zemi, pro to byla mimořádně výhodná startovní pozice. Předpokladem této spolupráce byla **kolaborace a konfidentství se zástupci „vyspělých států“**. Kolaborace myšlená ve smyslu spojení se skupinou, která považuje za cíl změnit jejich vlastní zemi podle svých představ. Udavačství (denunciace) hodnotí politický slovník jako anonymní či veřejné obvinění (čili udání) osoby nebo skupiny osob, v našem případě šlo většinou o „udávání“ celého státu. Tak lze pohlížet na „informace“ o strašlivém útlaku Romů v ČR, o jejich utlačování a špatném vzdělávání (které je ve skutečnosti pravděpodobně jedno z nejefektivnějších ze všech států EU, jinde je běžná negramotnost), o zločinnosti naší ekologické politiky (kdo viděl Španělsko nebo jih Francie, ví své) a tvrzení o běžné opilosti dětí ve věku základní školy, o běžném kouření v dětském věku, tiché přehlížení toho, že u nás prakticky nejsou mladí narkomani jako v tzv. „vyspělých státech“, atd. atd. V obecné rovině je ve společnosti denunciování hodnoceno jako cosi nechutného, necivilizovaného a vůbec odporného. Ve skutečnosti jsou všechny ty zprávy (vypracováváné na pokyn a za peníze cizích donátorů) o „hrůzných poměrech“ u nás vynikajícím a výnosným byznysem. Pomlouvat a očerňovat lze velice lehce. Zvláště, když se využilo nejprve toho, že nás Západ držel pod krkem kvůli naší potřebě vstupu do Unie. Posléze se z toho stal zvyk. Následně pak za pomoci radilů z EU i USA způsob, jak se vyšplhat na nejvyšší místa ve státě a společnosti. Pravdivost tvrzení v této věci nemá žádnou váhu. Známý je teorém jednoho z největších zločinců lidstva, Adolfa Hitlera, který v knize Mein Kampf napsal: „Čím větší lež, tím větší šance, že jí budou věřit.“ A jeho odborník na propagandu dr. Goebbels to dotvořil heslem, že „stokrát opakovaná lež se stává pravdou“. A funguje to. Výsledek vidíme i v našich novinách, kde se neustále opakují „memy“ tvrdící, že Česko je nejalkoholičtější stát na světě, že u nás jsou nejhorší řidiči, že... U nás (a také na Slovensku) jsme dospěli do zvláštního stadia, kdy se bonzáctví vlastního národa stalo pro některé „aktivisty“ přímo běžným způsobem vyjadřování a zvykem a dalo by se říci základním fundamentem jejich činnosti (pak jsou přivoláni euroinspektoři např. na Šumavu).. A příjmů a postavení. A tak jsme svědky toho, že zde chodí státu a jeho pověst výrazně ovlivňuje určitá skupina osob, jejichž vliv přes jejich zahraniční „západní“ partnery u nás zvyšuje jejich mediální a politickou moc. Martin M. Šimečka je jen jedním z mnohých. Proto je také považován za vynikajícího novináře.

Je třeba počítat s tím, že většina obyvatel staré EU a USA nemá nejmenší ponětí, kdo jsme, většinou ani neví, kde naše republika leží. Ze Slovanů pak mají zafixovány Rusy, hlavně jako mafiány, a pak Poláky coby dělníky a „malé mafiány“. Obecně rozšířená představa (a to i vzdělaných vrstev a, jak jsme poznali, i mnoha politiků těchto států) je, že žijeme v zemljankách, mluvíme rusky, páchneme (to je obzvláště oblíbené!), neustále jsme opilí, naše děti jsou výlupekem kuřáctví, alkoholismu a kanabismu. Má to i praktické a viditelné dopady: nejlépe je těmto „podlidem“ děti odebírat, jak je běžný názor v Norsku, ve Velké Británii atd.

Prostě proto, že jsme zaostalí. Jak neustále vykřikují a píší naši „vzdělanci“ a hlásat tyto názory jezdí, radostně zvání, na všechny možné konference. A proto je nutno nás vychovávat, peskovat a **hlavně na nás přísně dohlížet.** Když i české noviny a nejen organizace „podávající hlášení vyspělému světu“ a píší, že se u nás krade nejvíce v Evropě, že je zde víc úplatků než v Africe, že je ve školství rasistická „segregace“, a vláda ani nikdo jiný se dodnes neohradil, tak co?! Tak to musí být pravda!!! Navíc tato generace zájemců o postavení v nové vyšší střední třídě rychle převzala od svých západních pobratimů také psychickou nemoc intelektuálů zvanou „oikofobie“. Tu popisují učebnice psychiatrie jako označení duševního odporu ke kultuře, z které vyšli. Filozof Roger Scruton to nazval **„odmítnutí (kulturního) dědictví domova“, šířeji vlastní civilizace.** Říká, že jde o „fázi, kterou normálně prochází duše adolescenta“. V současné době jde o trvalý duševní stav některých, typicky levicových politických aktivistů a jejich ideologií, které zastávají xenofilní postoje - upřednostňování cizích kultur před vlastní. Čteme-li některé tyto tiskoviny jimi ovládané, jako je například Respekt, kde je význačným autorem právě M. M. Šimečka, uvidíme prakticky v každém čísle (pro pana Jocha až nepochopitelnou) nenávist vůči vlastnímu národu (u Šimečky k oběma národům) přecházející až v patologickou úchylku. Je tady jasné, že páně Šimečkův postoj, ta koncentrovaná nenávist vůči vlastním, je celkem logickým vyústěním jejich postojů a také jejich boje o „místo na slunci“ **Odměna za tyto služby je pak dobře honorována nejen pro jednotlivé aktivisty, ale obecně pro NGO, a to teplými místy na univerzitách, ministerstvech a v mezinárodních organizacích atd. A tito lidé pak zevnitř řídí náš svět.** Nejde jen o náš problém. Je to civilizační problém euroamerického světa. Je nutno uznat, že naši představitelé této nové třídy vykonali neomarxistickou cestu institucemi tak rychle, že by tomu ani Gramsci, ani teoretikové Frankfurtské neomarxistické školy, jako byli Theodor Adorno či našimi levičáky vzývaný Herbert Marcuse, nikdy nevěřili. V tomhle byla a je naše neomarxistická nová vyšší střední třída mistr nad mistry. Oni jsou osobně úspěšní. Jejich souputníky vedená Evropa je však v krizi a na prahu rozpadu. A možná několika válek. Vyhodili jsme marxismus oknem a on se nám vrátil dveřmi. V převlečení za europeismus. **A rozhazuje svým sluhům zlatáky plnými hrstmi. To se pak dobře dělá placená nenávist k vlastním národům, svobodě a demokracii.**

www: NEVIDITELNÝ PES